

[Arbejdsministeren]

retskendelse. Dette ville så meget desto mere gælde, såfremt kompetencen også gives til de udpegede særligt sagkyndige. Endvidere må det fremhæves, at Ligestillingsrådet efter de gældende bestemmelser om pligt til at meddele rådet oplysninger har et betydeligt retsmiddel til indhentning af oplysninger.

Socialdemokratiet har endvidere foreslået en række ændringer af ligelønsloven. Forslagene til § 1, stk. 2 og 3, er eksempler på det, jeg nævnte indledningsvis, at man prøver at fortolke retsafgørelser og skrive dem ind i lovtæksten. Det er efter min bedste overbevisning overflødig, da EF-Domstolens afgørelser er en del af gældende ret og den danske lov er i overensstemmelse hermed.

Forslagene til § 3, stk. 1 og 3, om forbud mod afskedigelse er en kraftig skærpe i forhold til anden lovgivning om forbud mod afsked og i forhold til hovedaftalen.

Forslagene i § 3, stk. 2, og § 6, stk. 2, om omvendt bevisbyrde i ligelønssager har været rejst mange gange i tidens løb og i forskellige sammenhænge. Det kan derfor ikke komme som nogen overraskelse, at jeg ikke umiddelbart er tilhænger af dette forslag. Det er forkert, når det i bemærkningerne siges, at EF-Domstolen i Danfoss-sagen har krævet omvendt bevisbyrde. EF-Domstolen fastslår alene, at hvis lønmodtageren godtgør eller sandsynliggør bestemte forhold, skal arbejdsgiveren derefter godtgøre, at disse forhold ikke skyldtes diskrimination. Dette resultat kan bedre karakteriseres som en vis regulering af den almindelige frie bevisbedømmelse, som er et andet vigtigt princip i dansk retspleje. Det er i øvrigt Justitsministeriets opfattelse, at man efter dansk rets almindelige bevisbyrde ville være nået til samme resultat som Danfoss-dommen.

Der foreligger i øvrigt fortsat ikke nogen afgørelse i den danske voldgiftssag om Danfoss. Alene af den grund er det efter min opfattelse for tidligt at drage lovgivningsmæssige konsekvenser. Jeg vil imidlertid gerne drøfte dette punkt nærmere under udvalgsbehandlingen, og jeg tror, vi kan nå til en fælles holdning vedrørende dette spørgsmål.

Forslaget om godtgørelsesmaksimum på 24 måneders løn er ude af trit med niveauet f.eks. i ligebehandlingsloven eller hovedaftalen, for slet ikke at tale om funktionslønsloven. Det synes jeg er et mere naturligt sammenligningsgrund-

lag. På den anden side er jeg åben over for at drøfte en ændring af godtgørelsesmaksimum under udvalgsbehandlingen.

Forslaget i § 5 a, stk. 3, om, at enhver arbejdstager har fri adgang til alle oplysninger, bl.a. om alle øvrige ansattes løn, betragter jeg som meget betænkeligt. Jeg tror, at vi er rigeligt dækket ind med Ligestillingsrådets beføjelser suppleret med domstolens adgang til at kræve en hvilken som helst dokumentation.

Forslaget berører oplysninger, som måske er omfattet af beskyttelsen i registerlovgivningen, og jeg vil da meget gerne spørge forslagsstillerne, om de har overvejet dette aspekt. Jeg vil også gerne spørge forslagsstillerne, om de har overvejet betydningen af tillægget vedrørende ligestilling til samarbejdsaftalen mellem LO og DA. Tillægget indebærer, at samarbejdsudvalget bl.a. kan kortlægge og behandle principperne for lønfastsættelse i den pågældende virksomhed.

Sammenfattende vil jeg sige, at regeringen er enig i, at der fortsat skal arbejdes ihærdigt med ligelønsspørgsmål. Vi er imidlertid nu nået dertil, hvor det er de brede, komplicerede problemer, der skal tages fat på, og det vil vi meget gerne være med til. Det foreliggende lovforslags mere tekniske forslag løser ikke de egentlige problemer. Snuptagsløsninger fører ingen steder hen, og regeringen må afvise forslaget i den foreliggende form.

Lone Møller (S):

Selv om det nu er godt 15 år siden, vi fik ligelønsloven, kan vi konstatere, uanset om vi bruger den ene eller den anden form for statistik, at der i den forløbne periode stort set ikke er sket nogen indsnævring i lønforskellene mellem mænd og kvinder.

Ser vi på de seneste lønstatistikker, kan det konstateres, at kvinderne blandt de ikkefaglærte tjener mindre i 53 ud af 57 stillinger, at kvinderne blandt ikkefaglærte i over halvdelen af stillingsgrupperne tjener mindre end 95 pct. af mændenes løn, og at lønforskellene mellem de to køn for en række stillingsgrupper – heriblandt de største grupper blandt funktionærerne – er endnu større end blandt de ikkefaglærte.

Ved en høring for nylig afholdt af Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg stod det lysende klart, at ligelønsloven er gået den forkerte vej. Derfor ønsker Socialdemokratiet med dette